

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 11ης Δεκεμβρίου 2003 *

Στην υπόθεση Τ-56/99,

Marlines SA, με έδρα τη Μονροβία (Λιβερία), εκπροσωπούμενη από τον Δ. Γ. Παπαθεοφάνους, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους Δ. Τριανταφύλλου και R. Lyal, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα περί ακυρώσεως της αποφάσεως 1999/271/ΕΚ της Επιτροπής, της 9ης Δεκεμβρίου 1998, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (IV/34.466 — Ελληνικά Πορθημεία) (ΕΕ 1999, L 109, σ. 24),

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. D. Cooke, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas και P. Lindh, δικαστές,

γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 2ας Ιουλίου 2002,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Η προσφεύγουσα, Marlines SA, είναι ναυτιλιακή εταιρία εκμεταλλεύσεως πορθμείων, η οποία παρέχει υπηρεσίες μεταφοράς επιβατών και οχημάτων μεταξύ του ελληνικού λιμένα των Πατρών και του ιταλικού λιμένα της Ανκόνα.

2 Κατόπιν καταγγελίας που υπέβαλε ένας χρήστης, σύμφωνα με την οποία οι ναύλοι των πορθμείων ήσαν σχεδόν οι ίδιοι σε όλες τις γραμμές μεταξύ της Ελλάδας και της Ιταλίας, η Επιτροπή, ενεργώντας δυνάμει του άρθρου 18, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 4056/86 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1986, για τον

καθορισμό του τρόπου εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης στις θαλάσσιες μεταφορές (ΕΕ L 378, σ. 4), διεξήγαγε ελέγχους στα γραφεία έξι εταιριών εκμεταλλεύσεως πορθμείων, εκ των οποίων πέντε είναι εγκατεστημένες στην Ελλάδα και μία στην Ιταλία.

- 3 Με απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1997, η Επιτροπή κίνησε επίσημη διαδικασία αποστέλλοντας ανακοίνωση αιτιάσεων σε εννέα εταιρίες που εκτελούν δρομολόγια στις γραμμές μεταξύ Ελλάδας και Ιταλίας, μεταξύ των οποίων η προσφεύγουσα.
- 4 Στις 9 Δεκεμβρίου 1998, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 1999/271/ΕΚ, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (IV/34.466 — Ελληνικά Πορθμεία) (ΕΕ 1999, L 109, σ. 24, στο εξής: Απόφαση).
- 5 Η Απόφαση προβλέπει τα εξής:

«Άρθρο 1

1. Οι εταιρίες Μινωικές Γραμμές, Anek Lines, Karageorgis Lines, Marlines και Strintzis Lines παρέβησαν το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ με τη συμφωνία τους όσον αφορά τις τιμές για τις υπηρεσίες roll-on/roll-off πορθμείων μεταξύ Πάτρας και Ανκώνα. Η διάρκεια των παραβάσεων είναι η ακόλουθη:

- α) στην περίπτωση των Μινωικών Γραμμών και της Strintzis Lines, από τις 18 Ιουλίου 1987 ως τον Ιούλιο του 1994·

β) στην περίπτωση της Karageorgis Lines, από τις 18 Ιουλίου 1987 ως τις 27 Δεκεμβρίου 1992·

γ) στην περίπτωση της Marlines, από τις 18 Ιουλίου 1987 μέχρι τις 8 Δεκεμβρίου 1989·

δ) στην περίπτωση της Anek Lines, από τις 6 Ιουλίου 1989 ως τον Ιούλιο του 1994.

2. Οι εταιρίες Μινωικές Γραμμές, Anek Lines, Karageorgis Lines, Adriatica Navigazione, Όμιλος Βεντούρη και Strintzis Lines παρέβησαν το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ, καθορίζοντας από κοινού τα επίπεδα των ναύλων για τα φορτηγά στις γραμμές Πάτρας προς Μπάρι και Μπρίντιζι. Η διάρκεια των παραβάσεων είναι η ακόλουθη:

α) στην περίπτωση των Μινωικών Γραμμών, της Ventouris Group Enterprises SA και της Strintzis Lines, από τις 8 Δεκεμβρίου 1989 μέχρι τον Ιούλιο του 1994·

β) στην περίπτωση της Karageorgis Lines, από τις 8 Δεκεμβρίου 1989 μέχρι τις 27 Δεκεμβρίου 1992·

γ) στην περίπτωση της Anek Lines, από τις 8 Δεκεμβρίου 1989 έως τον Ιούλιο του 1994·

δ) στην περίπτωση της Adriatica Navigazione, από τις 30 Οκτωβρίου 1990 έως τον Ιούλιο του 1994.

Άρθρο 2

Στις ακόλουθες επιχειρήσεις επιβάλλονται τα ακόλουθα πρόστιμα όσον αφορά την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1:

- Μινωικές Γραμμές: πρόστιμο 3,26 εκατομμύρια ECU,

- Strintzis Lines: πρόστιμο 1,5 εκατομμύρια ECU,

- Anek Lines: πρόστιμο 1,11 εκατομμύρια ECU,

- Marlines: πρόστιμο 0,26 εκατομμύρια ECU,

- Karageorgis Lines: πρόστιμο 1 εκατομμύριο ECU,

- Ventouris Group Enterprises SA: πρόστιμο 1,01 εκατομμύρια ECU,

— Adriatica: πρόστιμο 0,98 εκατομμύρια ECU.

[...]»

- 6 Η Απόφαση απευθύνθηκε σε επτά επιχειρήσεις: τις Μινωικές Γραμμές, με έδρα το Ηράκλειο, Κρήτη (Ελλάδα) (στο εξής: Μινωικές Γραμμές), τη Strintzis Lines, με έδρα τον Πειραιά (Ελλάδα) (στο εξής: Στρίντζις), την Anek Lines, με έδρα τα Χανιά, Κρήτη (στο εξής: ANEK), τη Marlines SA, με έδρα τον Πειραιά (στο εξής: προσφεύγουσα), την Karageorgis Lines, με έδρα τον Πειραιά (στο εξής: Καραγεώργης), τη Ventouris Group Enterprises SA, με έδρα τον Πειραιά (στο εξής: Βεντούρης), και την Adriatica di Navigazione SpA, με έδρα τη Βενετία (Ιταλία) (στο εξής: Adriatica).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 7 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 25 Φεβρουαρίου 1999, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της Αποφάσεως.
- 8 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την ίδια ημερομηνία, η προσφεύγουσα υπέβαλε αίτηση αναστολής εκτελέσεως της Αποφάσεως. Με διάταξη της 21ης Ιουνίου 1999, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου απέρριψε την αίτηση αυτή και επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.
- 9 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο λήψεως μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας, ζήτησε από την Επιτροπή να απαντήσει εγγράφως σε μία ερώτηση και να προσκομίσει ορισμένα έγγραφα. Η Επιτροπή συμμορφώθηκε προς τα αιτήματα αυτά εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

- 10 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 2ας Ιουλίου 2002.
- 11 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή·
 - να ακυρώσει την Απόφαση·
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 12 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την προσφυγή στο σύνολό της·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Νομική εκτίμηση

- 13 Η προσφεύγουσα διατυπώνει έναν και μοναδικό λόγο ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλει εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών οφειλόμενη σε εσφαλμένη αξιολόγηση των εγγράφων που κατά την Επιτροπή αποδεικνύουν τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στη σύμπραξη που αποτελεί αντικείμενο της Αποφάσεως.

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 14 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ουδέποτε θέλησε να λάβει μέρος σε συζητήσεις περί τιμών με τις άλλες εταιρίες που δραστηριοποιούνται στη ναυτιλιακή γραμμή Πάτρα-Ανκόνα και διατείνεται ότι δεν το έπραξε. Προσθέτει ότι, λαμβανομένου υπόψη του συγκριτικά πολύ μικρού μεγέθους και εμπορικού βάρους της, δεν είχε τη δύναμη να συνάψει με τους ανταγωνιστές της συμφωνίες περί τιμών. Επιπλέον, υπενθυμίζει ότι δεν είχε δικό της πλοίο και υποστηρίζει ότι ουδέποτε της επιτράπη να συνάψει τέτοιες συμφωνίες από τους πλοιοκτήτες για τους οποίους διαχειριζόταν πλοία.
- 15 Ειδικότερα, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι κατά το επίμαχο χρονικό διάστημα (1987-1989) ακολουθούσε εμπορική πολιτική ανεξάρτητη και διαφορετική από εκείνη των άλλων μεταφορέων. Έτσι, για το 1987 προέβη σε έκπτωση ίση προς 50 %, ενώ το 1988 και το 1989 η έκπτωση αυτή ήταν αντιστοίχως 10 % και 5 %. Υπογραμμίζει ότι οι εκπτώσεις αυτές αναγράφονταν εμφανώς σε διαφημιστικά φυλλάδια που τον Οκτώβριο κάθε έτους διανεμόνταν στα ευρωπαϊκά πρακτορεία ταξιδίων.
- 16 Στη συνέχεια, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ουδέποτε απέστειλε στις άλλες εταιρίες έγγραφα για να δεχθεί τις απόψεις τους σχετικά με τους ναύλους και προσάπτει στην Επιτροπή ότι στήριξε την εκτίμησή της μόνο σε έναν πολύ μικρό αριθμό εγγράφων που απεστάλη με τηλεομοιοτυπία στην προσφεύγουσα από τις άλλες εταιρίες, χωρίς να διαθέτει καμία απόδειξη περί του ότι η προσφεύγουσα αποδέχθηκε τη σύναψη συμφωνίας. Εν προκειμένω, υπενθυμίζει ότι, παρά τον εξονυχιστικό της έλεγχο, η Επιτροπή δεν βρήκε κανένα έγγραφο που να έχει αποσταλεί από την προσφεύγουσα. Απλώς και μόνον το γεγονός ότι η προσφεύγουσα έλαβε ορισμένο αριθμό τηλετυπημάτων άλλων εταιριών δεν αρκεί προς απόδειξη του ότι μετέσχε σε τυχόν συμφωνίες περί τιμών, πολλώ δε μάλλον όταν αποτελεί πάγια πρακτική όλων των μεταφορικών και εμπορικών εταιριών να ανταλλάσσουν πληροφορίες σχετικά με τις τιμές ή τους όρους πωλήσεων και μεταφορών. Τέλος, η προσφεύγουσα αγνόησε παντελώς τις επιστολές και τηλεομοιοτυπίες που έλαβε.

- 17 Τέλος, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι ουδέν στοιχείο της διογραφίας αποδεικνύει ότι είχε πρόθεση να συνεργασθεί με τους άλλους επιχειρηματίες της αγοράς.
- 18 Η Επιτροπή αμφισβητεί το βάσιμο αυτού του μοναδικού λόγου ακυρώσεως και παρατηρεί ότι η Απόφαση αναφέρει διεξοδικά τις αποδείξεις που επέτρεψαν στην Επιτροπή να συναγάγει ότι η προσφεύγουσα μετέσχε στη σύμπραξη. Πρόκειται για οκτώ έγγραφα που κατά το χρονικό διάστημα από τις 15 Μαρτίου 1989 μέχρι τις 22 Σεπτεμβρίου 1989 ανταλλάχθηκαν μεταξύ των εταιριών που έλαβαν μέρος στη σύμπραξη. Στις περισσότερες περιπτώσεις τα έγγραφα που ενοχοποιούν την προσφεύγουσα είναι τηλετυπήματα και επιστολές που της γνωστοποιήθηκαν.
- 19 Εξάλλου, η Επιτροπή αντικρούει τον ισχυρισμό ότι η προσφεύγουσα ουδέποτε μετέσχε σε συνεδριάσεις ούτε απέστειλε κάποιο έγγραφο το οποίο να αποδεικνύει ότι δέχθηκε να μετάσχει σε συμφωνία περί των τιμών των υπηρεσιών roll-on/toll-off πορθμείων μεταξύ Πάτρας και Ανκόνα διότι, εφόσον μια συμφωνία δεν πρέπει οπωσδήποτε να περιβληθεί συγκεκριμένο τύπο για να αντιβαίνει προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ), η γνωστοποίηση της συμφωνίας στα μέρη και η εκ μέρους τους σιωπηρή αποδοχή αποτελούν στοιχεία αποδεικνύοντα την ύπαρξη συμφωνίας αντίθετης προς το άρθρο 85 της Συνθήκης (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιανουαρίου 1990, C-277/87, Sandoz prodotti farmaceutici κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-45). Προσθέτει επίσης ότι, ελλείψει οποιασδήποτε αποστασιοποιήσεως, ακόμα και η σιωπηρή αποδοχή μπορεί να θεωρηθεί ως αποδοχή απαγορευμένης συμφωνίας και συμμετοχή σε αυτήν (απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Απριλίου 1995, T-141/89, Tréfileurope κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-791, σκέψη 85) και ότι μπορεί να βασιστεί, για την απόδειξη της συμπεριφοράς μιας επιχειρήσεως, στην αλληλογραφία μεταξύ τρίτων (απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου 1975, 40/73 έως 48/73, 50/73, 54/73 έως 56/73, 111/73, 113/73 και 114/73, Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1975, σ. 507, σκέψη 164).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 20 Κατά παγία νομολογία, για να υπάρχει συμφωνία, υπό την έννοια του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, αρκεί ότι οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις εξέφρασαν

την κοινή τους βούληση να συμπεριφέρονται στην αγορά κατά ένα συγκεκριμένο τρόπο (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1970, 41/69, *Chemiefarma κατά Επιτροπής*, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 397, σκέψη 112, της 29ης Οκτωβρίου 1980, 209/78 έως 215/78 και 218/78, *Van Landewyck κ.λπ. κατά Επιτροπής*, Συλλογή τόμος 1980/III, σ. 210, σκέψη 86, και της 8ης Ιουλίου 1999, C-49/92 P, *Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni*, Συλλογή 1999, σ. I-4125, σκέψη 130· αποφάσεις του Πρωτοδικείου *Tréfileurope κατά Επιτροπής*, προπαρατεθείσα, σκέψη 95, και της 15ης Μαρτίου 2000, T-25/95, T-26/95, T-30/95 έως T-32/95, T-34/95 έως T-39/95, T-42/95 έως T-46/95, T-48/95, T-50/95 έως T-65/95, T-68/95 έως T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 και T-104/95, *Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής*, Συλλογή 2000, σ. II-491, σκέψη 958).

- 21 Μια τέτοια συμφωνία δεν πρέπει οπωσδήποτε να περιβληθεί συγκεκριμένο τύπο, γραπτό ή προφορικό, ή να διέπεται από συγκεκριμένους κανόνες. Η γνωστοποίηση μιας συμφωνίας στα μέρη και η σιωπηρή αποδοχή της αποτελούν στοιχεία που αρκούν για να αποδείξουν την ύπαρξη συμφωνίας αντίθετης προς το άρθρο 85 της Συνθήκης (βλ., υπό την έννοια αυτή, προπαρατεθείσα απόφαση *Sandoz prodotti farmaceutici κατά Επιτροπής*, σκέψη 11). Πράγματι, ελλείπει οποιαδήποτε αποστασιοποίησως, ακόμα και η σιωπηρή αποδοχή μπορεί να θεωρηθεί ως αποδοχή απαγορευμένης συμφωνίας και συμμετοχή σε αυτήν (βλ., υπό την έννοια αυτή, προπαρατεθείσα απόφαση *Tréfileurope κατά Επιτροπής*, σκέψη 85).
- 22 Εν προκειμένω, η Επιτροπή θεώρησε αποδεδειγμένο, κατά το άρθρο 1 της Απόφασως, ότι η προσφεύγουσα παρέβη το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης συμφωνώντας με άλλες εταιρίες, από τις 18 Ιουλίου 1987 έως τις 8 Δεκεμβρίου 1989, επί των εφαρμοστέων τιμών για τις υπηρεσίες roll-on/roll-off πορθμείων μεταξύ Πάτρας και Ανκόνα.
- 23 Κατά την Επιτροπή, η απόδειξη της συμμετοχής της προσφεύγουσας στη σύμπραξη κατά το διάστημα από το 1987 έως το 1989 και η ρητή ή σιωπηρή συναίνεσή της στις εν λόγω συμφωνίες προκύπτει από το τηλετύπημα της 15ης Μαρτίου 1989, την τηλεμοιτυπία της 12ης Ιουνίου 1989 και τα τηλετυπήματα της 20ής Ιουνίου (δύο τηλετυπήματα), της 22ας Ιουνίου (δύο τηλετυπήματα), της 30ής Ιουνίου, της 6ης Ιουλίου, της 14ης Ιουλίου, της 17ης Ιουλίου και της 22ας Σεπτεμβρίου 1989. Όπως διευκρινίζει η Απόφαση (σημείο 118 του αιτιολογικού), η τελευταία φορά κατά την οποία γίνεται μνεία της προσφεύγουσας στα έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία είναι σε ένα τηλετύπημα που της έστειλε η ANEK στις 22 Σεπτεμβρίου 1989. Δεν υπάρχουν αποδείξεις ότι η προσφεύγουσα μετέσχε σε περαιτέρω διαβουλεύσεις με άλλες εταιρίες, ούτε υπάρχουν αδιάσειστα στοιχεία για τη μετέπειτα συμμετοχή της στο καρτέλ το οποίο αφορά η Απόφαση.

- 24 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα έγγραφα αυτά, τα οποία έλαβε υπόψη της η Επιτροπή, δεν αρκούν για να αποδειχθεί η συμμετοχή της στη σύμπραξη.

1) Εξέταση των αποδείξεων που έλαβε υπόψη της η Επιτροπή

α) Επί του τηλετύπηματος της 15ης Μαρτίου 1989 (σημεία 9 έως 12 του αιτιολογικού της Αποφάσεως)

- 25 Πρόκειται για ένα τηλετύπημα το οποίο έστειλαν οι Μινωικές Γραμμές στην ANEK στις 15 Μαρτίου 1989, με το ακόλουθο περιεχόμενο:

«Λυπούμεθα γιατί η άρνησή σας να αποδεχτείτε συνολικά, έστω κατ' αρχήν, τις προτάσεις που με το προηγούμενο τέλεξ μας 281/27.2.89 είχαμε διατυπώσει δεν επιτρέπει τη σύναψη μιας ευρύτερης συμφωνίας, της οποίας οι επιπτώσεις θα ήταν εξαιρετικά ευνοϊκές για τις εταιρίες μας [...].

Αναφερόμαστε, βεβαίως, στη μη αποδοχή από πλευράς σας των προτάσεών μας των σχετικών με τον καθορισμό κοινής τιμολογιακής πολιτικής στη γραμμή Πάτρα-Ανκόνα και ζητάμε να κατανοήσετε τις παρακάτω θέσεις μας που πρέπει να θεωρηθούν ως απάντηση στις προβαλλόμενες από εσάς απόψεις, σύμφωνα με τις οποίες δεν είναι δυνατό ούτε να αποδεχτείτε το ισχύον ναυολόγιο 1989 φορτηγών οχημάτων, ούτε να καθοριστεί άμεσα η τιμολογιακή πολιτική για το επόμενο έτος 1990 (παράγρ. 3 και 4 πρόσφατου τέλεξ σας).

1. Δεν θεωρούμε ότι οι όποιες συμφωνίες που πιθανόν να έχετε συνάψει, με μεταφορικές εταιρείες και αυτοκινητιστές, μπορούν να αποτελέσουν εμπόδιο για την αποδοχή από μέρους σας του ήδη ισχύοντος ναυολογίου 1989 για φορτηγά οχή-

ματα, και τούτο γιατί η πολύχρονη εμπειρία αμφοτέρων των εταιριών μας θα πρέπει να μας έχει πείσει απολύτως ότι τέτοιου είδους συμφωνίες, αν πράγματι συνάπτονται, δεν διακρίνονται ούτε για την διάρκειά τους αλλά ούτε και για την τήρησή τους, κυρίως από πλευράς αυτοκινητιστών...

Πέραν τούτου, θα πρέπει ασφαλώς να γνωρίζετε ότι τους τελευταίους τρεις (3) μήνες στη συγκεκριμένη γραμμή έχουν από κοινού συμφωνηθεί από όλους τους πλοιοκτήτες της γραμμής Πάτρα-Ανκόνα δύο (2) αναπροσαρμογές των ναύλων φορτηγών οχημάτων, το συνολικό ύψος των οποίων έφθασε σε ποσοστό 40 % χωρίς, βεβαίως, να δημιουργηθούν αναταραχή ή προβλήματα με τους συνεργάτες μας αυτοκινητιστές.

2. Είναι απόλυτα εφικτό να καθοριστεί από τώρα η τιμολογιακή πολιτική για το 1990, χωρίς αυτό να θεωρείται άκαιρο για την εταιρία σας, για τους εξής λόγους:

- α) Μέχρις ότου οριστικοποιηθεί μια πιθανή συμφωνία, από κοινού και με τους άλλους πλοιοκτήτες της γραμμής, τα πλοία σας, σύμφωνα με το πρόγραμμά σας, θα έχουν ήδη ξεκινήσει.
- β) Η τιμολογιακή πολιτική για το 1988, όπως από κοινού με τους άλλους ενδιαφερομένους καθορίστηκε, οριστικοποιήθηκε στις 18.7.87, αυτή δε είναι και η συνήθης πρακτική.
- γ) Η τιμολογιακή μας πολιτική γίνεται γνωστή στους συνεργάτες μας του εξωτερικού πάντοτε εντός του προηγούμενου θέρους και μόνο τα σχετικά φυλλάδια στη γαλλική και ιταλική γλώσσα, λόγω της ιδιομορφίας των αγορών αυτών, κυκλοφορούν κατά τον χειμώνα.

Τελειώνοντας, θέλω να ελπίζω ότι θα καταστεί δυνατό να επανεξετάσετε και να αναθεωρήσετε τις πρόσφατα διατυπωθείσες απόψεις σας και θα είμαστε ευτυχώς αν μπορέσουμε να συμβάλλουμε σε αυτό με τις θέσεις που πιο πάνω διατυπώσαμε.»

- 26 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι το έγγραφο αυτό εμφανίζει σαφώς ότι οι Μινωικές Γραμμές επιχείρησαν να πείσουν την ANEK να προσχωρήσει σε μια κοινή πολιτική περί των τιμών για τις υπηρεσίες μεταφοράς, σύμπραξη η οποία εφαρμόστηκε τουλάχιστον από τις 18 Ιουλίου 1987 μεταξύ των εταιριών που εξυπηρετούσαν τη γραμμή Πάτρα-Ανκόνα.
- 27 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι, κατά το μέτρο που το τηλετύπημα αυτό ουδόλως την αναφέρει, αλλά αναφέρεται μόνο γενικώς στους «άλλους ενδιαφερομένους», η Επιτροπή δεν μπορεί να συναγάγει, απλώς και μόνο βάσει του ότι εκτελούσε δρομολόγια στην ίδια γραμμή, ότι η γενική αυτή αναφορά «προφανώς περιλαμβάνει και την προσφεύγουσα».
- 28 Βεβαίως, κατά το μέτρο που δεν αναφέρει ρητώς την επωνυμία της προσφεύγουσας, το έγγραφο αυτό δεν μπορεί, από μόνο του, να αποδείξει τη συμμετοχή της στη σύμπραξη από το 1987. Εντούτοις, προσήκει η υπόμνηση ότι τα αποδεικτικά στοιχεία πρέπει να εκτιμώνται όχι μεμονωμένα, αλλά στο σύνολό τους (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1972, 48/69, ICI κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 99, σκέψη 68· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 11ης Μαρτίου 1999, T-141/94, Thyssen Stahl κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-347, σκέψη 175, και Cimenteries CBR κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 2062). Συναφώς, σημειωτέον ότι, εν προκειμένω, οι ενέργειες των εταιριών που εξυπηρετούν τη γραμμή από Πάτρα προς Ανκόνα, οι οποίες περιγράφονται στο τηλετύπημα της 15ης Μαρτίου 1989, δεν αποτελούν μεμονωμένο περιστατικό, αλλά εντάσσονται σε μια συνολική συμπεριφορά στην οποία αναφέρονται άλλα μεταγενέστερα έγγραφα, τα οποία η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι έλαβε και τα οποία εξετάζονται κατωτέρω.

β) Επί της τηλεομοιοτυπίας της 12ης Ιουνίου 1989 (σημείο 14 του αιτιολογικού της Αποφάσεως)

29 Πρόκειται για τηλεομοιοτυπία την οποία η Στρίντζης έστειλε στην ANEK, στην Καραγεώργης, στις Μινωικές Γραμμές και στην προσφεύγουσα στις 12 Ιουνίου 1989. Ο συντάκτης της τηλεομοιοτυπίας εξέθεσε τα εξής: «Σας επισυνάπτουμε ναυολόγια της γραμμής Πάτρα-Ηγουμενίτσα-Κέρκυρα-Ανκόνα 1990. Οι ναύλοι υπολογίσθηκαν με βάση τα τέλεξ που πρόσφατα έχουν ανταλλαγεί και αφού συμφωνήσαμε για την ανάγκη τήρησης κοινής τιμολογιακής πολιτικής απ' όλες τις εταιρίες μας». Όπως υπογραμμίζει η Απόφαση στο σημείο 14 του αιτιολογικού της, στην τηλεομοιοτυπία περιλαμβάνονται οι τιμές και οι εκπτώσεις για τη μεταφορά επιβατών και οχημάτων καθώς και τα λιμενικά τέλη, σε δραχμές και σε δέκα άλλα νομίσματα.

30 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ήταν παραλήπτρια της τηλεομοιοτυπίας αυτής και δεν αμφισβητεί ότι την έλαβε, ελλείπει οποιασδήποτε ενδείξεως περί της εκ μέρους της αποστασιοποίησας από το αντικείμενο της συμφωνίας, ορθώς έκρινε η Επιτροπή ότι το έγγραφο αυτό αποτελούσε την απόδειξη της συμμετοχής της στη σύμπραξη κατά την ημερομηνία της τηλεομοιοτυπίας, δηλαδή την 12η Ιουνίου 1989. Υπό τις συνθήκες της υπό κρίση υποθέσεως και λαμβανομένου υπόψη του ότι υπάρχουν πλείονες άμεσες, έγγραφες και συγκλίνουσες αποδείξεις της συμμετοχής της προσφεύγουσας στη σύμπραξη, οι οποίες εξετάζονται κατωτέρω, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται το γεγονός ότι δεν υπέγραψε απόδειξη παραλαβής του εγγράφου αυτού, ενώ ο αποστολέας του ζητούσε ρητώς να λάβει την απόδειξη αυτή. Πράγματι, ελλείπει οποιασδήποτε αποστασιοποίησας, ακόμα και σιωπηρή αποδοχή μπορεί να θεωρηθεί ως αποδοχή απαγορευμένης συμφωνίας και συμμετοχή σε αυτήν (βλ., υπό την έννοια αυτή, προπαρατεθείσα απόφαση Tréfileurope κατά Επιτροπής, σκέψη 85).

γ) Επί των δύο τηλετυπημάτων της 20ής Ιουνίου 1989 και επί των δύο τηλετυπημάτων της 22ας Ιουνίου 1989

31 Πρόκειται, πρώτον, για το τηλετύπημα με αριθμό αναφοράς Δ1193/ΠΣ/ΑΒ, το οποίο έστειλαν οι Μινωικές Γραμμές στις 20 Ιουνίου 1989 στην Καραγεώργης, στη Στρίντζης και στην προσφεύγουσα, προκειμένου να τους γνωστοποιήσουν τους ναύλους για τους επιβάτες και για κάθε κατηγορία οχημάτων, οι οποίοι θα ίσχυαν από

1ης Ιανουαρίου έως 31 Δεκεμβρίου 1990. Ο συντάκτης του τηλετύπηματος εξέθεσε τα εξής: «Επαναλαμβάνουμε τις θέσεις που προφορικά αναπτύξαμε για ένα κοινό ναυτολόγιο επιβατών και οχημάτων πάσης φύσεως, στη γραμμή Πάτρα-Ηγουμενίτσα-Κέρκυρα-Αγκώνα». Το τηλετύπημα αυτό ήταν συνημμένο σε ένα τηλετύπημα που έστειλαν οι Μινωικές Γραμμές στην ANEK στις 22 Ιουνίου 1989, με το οποίο ο συντάκτης του επισήμανε τα εξής: «Σας ενημερώνουμε με το τέλεξ που έχουμε ανταλλάξει με τις άλλες εταιρίες και που είναι σύμφωνο με την ενημέρωση που σας κάναμε σήμερα. Στο τέλεξ είναι διατυπωμένη η απάντηση που μας δώσατε προφορικά».

- 32 Δεύτερον, πρόκειται για ένα τηλετύπημα με τον αριθμό αναφοράς Δ1194/ΠΣ/ΑΒ το οποίο έστειλαν επίσης στις 20 Ιουνίου 1989 οι Μινωικές Γραμμές στην Καραγεώργης, στη Στρίντζης και στην προσφεύγουσα, με το οποίο οι Μινωικές Γραμμές πρότειναν να ισχύσει πανομοιότυπο ναυτολόγιο με το ανακοινωθέν από την ANEK, από τη Δευτέρα 26 Ιουνίου 1989, και καθόρισαν τα νέα ναυτολόγια για κάθε κατηγορία οχημάτων, λαμβάνοντας υπόψη μια ολόκληρη σειρά λεπτομερειών σχετικών με τις παραμέτρους που περιλαμβάνονται ή δεν περιλαμβάνονται στους ανακοινωθέντες ναύλους, όπως η καμπίνα και τα γεύματα των οδηγών, οι επιβαρύνσεις που καταβάλλονται προς τρίτους, όπως είναι οι πράκτορες και οι λιμενεργάτες της Πάτρας. Το τηλετύπημα αυτό ήταν συνημμένο σε ένα τηλετύπημα το οποίο έστειλαν οι Μινωικές Γραμμές στην ANEK στις 22 Ιουνίου 1989, με το οποίο ο συντάκτης του επισήμανε τα εξής: «Για την ενημέρωσή σας και προς αποφυγή λανθασμένων εντυπώσεων, σας παραθέτουμε το ναυτολόγιο φορτηγών οχημάτων, που θα ισχύσει από 26/6/89».

δ) Επί του τηλετυπήματος της 30ής Ιουνίου 1989

- 33 Πρόκειται για ένα τηλετύπημα το οποίο έστειλαν οι Μινωικές Γραμμές στην Καραγεώργης, στη Στρίντζης και στην προσφεύγουσα στις 30 Ιουνίου 1989, με το οποίο ο συντάκτης του, αναφερόμενος στο προηγούμενο τηλετύπημα της 20ής Ιουνίου 1989 με τον αριθμό αναφοράς Δ1193/ΠΣ/ΑΒ, επισήμανε τα εξής: «Σύμφωνα με το παραπάνω τέλεξ [της 20ής Ιουνίου 1989], η εταιρία ANEK είχε την υποχρέωση να απαντήσει στις 4 εταιρίες μας από την Τετάρτη 28/6/89». Δεδομένου ότι η ANEK δεν είχε ακόμη απαντήσει, οι Μινωικές Γραμμές πρότειναν στους παραλήπτες του τηλετυπήματος αυτού και, συνεπώς, στην προσφεύγουσα τα εξής: «Λόγω των

επαγγελματικών μας υποχρεώσεων, σας προτείνουμε να προχωρήσουμε στην ανακοίνωση του τιμολογίου, με βάση τις αρχές που συμφωνήσαμε. Ελπίζουμε η ANEK, στον χρόνο που αυτή επιθυμεί, να ακολουθήσει την ίδια συνετή πολιτική μας. Σε περίπτωση που η εταιρία ANEK αναγγείλει στο μέλλον διαφορετικό τιμολόγιο από το προτεινόμενο, τότε κάθε εταιρία θα είναι ελεύθερη, κατά την εκτύπωση του φυλλαδίου της, να τυπώσει ό,τι επιθυμεί. Εάν δεν συμφωνείτε στα παραπάνω, τότε προτείνουμε οι εταιρίες να αποδεσμευθούν άμεσα από τις συμφωνίες που προαναφέραμε και κάθε μία μετά να ενεργήσει κατά την κρίση σας. [...] Παρακαλούμε για την απάντησή σας, έως τη Δευτέρα 3/7, διότι η Minoan Lines έχει υποχρέωση να εξαγγείλει τιμολόγια 1990 την Τετάρτη 5/7/89».

34 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ήταν παραλήπτρια των εγγράφων αυτών και δεν αμφισβητεί ότι τα έλαβε, ελλείπει οποιασδήποτε ενδείξεως περί της εκ μέρους της αποστασιοποίησής από το αντικείμενο της συμφωνίας, ορθώς έκρινε η Επιτροπή ότι τα έγγραφα αυτά αποτελούσαν αποδείξεις της συμμετοχής της στη σύμπραξη τον Ιούνιο του 1989.

35 Σημειωτέον ότι, στο τηλετύπημα της 30ής Ιουνίου 1989, ο συντάκτης του αναφέρεται σε «τέσσερις εταιρίες». Όπως υπογραμμίζει η Επιτροπή, από τη φράση αυτή προκύπτει ότι τον Ιούνιο του 1989 η προσφεύγουσα μετείχε ακόμη στη σύμπραξη. Η ρητή μνεία του ότι, σε περίπτωση διαφωνίας, κάθε εταιρία θα ανακτούσε την αυτονομία της και θα ήταν ελεύθερη να δημοσιεύσει τις τιμές της εμφανίζει ότι η προσφεύγουσα και οι άλλες εταιρίες είχαν αναλάβει δέσμευση μέχρι τότε (30 Ιουνίου 1989), η οποία τους επέβαλλε τιμολογιακή πολιτική ομοιόμορφης βάσεως με ένα εκ προοιμίου καθορισθέν περιθώριο αποκλίσεως. Υπό τις συνθήκες αυτές και ελλείψει κάθε μέτρου αποστασιοποίησής, λαμβανομένου δε υπόψη του ότι η προσφεύγουσα συνέχισε να λαμβάνει πανομοιότυπα τηλετυπήματα, όπως εκτίθεται στη συνέχεια, δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν διαθέτει αντίγραφο της απαντήσεώς της στις Μινωικές Γραμμές, ενώ οι Μινωικές Γραμμές είχαν ζητήσει από τους αποδέκτες των τηλετυπημάτων να της γνωστοποιήσουν την ενδεχόμενη διαφωνία τους, αποδυναμώνει το προηγούμενο συμπέρασμα.

ε) Επί του τηλετυπήματος της 6ης Ιουλίου 1989 (σημείο 13 του αιτιολογικού της Αποφάσεως)

36 Πρόκειται για ένα τηλετύπημα το οποίο έστειλε η ANEK στις 6 Ιουλίου 1989 στις Μινωικές Γραμμές και κοινοποίησε προς ενημέρωσή στην Καραγεώργης, στη

Στρίντζης και στην προσφεύγουσα, με το οποίο η ANEK επισήμανε τα εξής: «Σε απάντηση τέλεξ που μας στείλατε σας γνωρίζομε τα επόμενα: [...] συμφωνούμε για την καθιέρωση στη γραμμή Πάτρα-Ανκόνα ενιαίου τιμολογίου επιβατών και από τις πέντε εταιρίες [...]».

- 37 Από το έγγραφο αυτό προκύπτει ότι η ANEK θεωρούσε την προσφεύγουσα ως μία από τις «πέντε εταιρίες» που μετείχαν στη σύμπραξη. Το πλαίσιο εντός του οποίου εντάσσεται το τηλετύπημα δεν αφήνει καμία αμφιβολία για τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στη σύμπραξη αυτή, κατά το μέτρο που οι τέσσερις παραλήπτριες του τηλετυπήματος εταιρίες είναι οι ίδιες με τις παραλήπτριες του προηγούμενου τηλετυπήματος της 30ής Ιουνίου, οι οποίες αποφάσισαν να θέσουν σε εφαρμογή τη συμφωνία χωρίς την ANEK.

στ) Επί του τηλετυπήματος της 14ης Ιουλίου 1989

- 38 Πρόκειται για ένα τηλετύπημα της 14ης Ιουλίου 1989, το οποίο έστειλε η ANEK στη Στρίντζης, με κοινοποίηση προς ενημέρωση στην Καραγεώργης, στις Μινωικές Γραμμές και στην προσφεύγουσα, με το οποίο η ANEK επιβεβαίωσε στις τέσσερις άλλες εταιρίες τη συμφωνία της «με τα προτεινόμενα ναυτολόγια της γραμμής Πάτρα-Ηγουμενίτσα-Κέρκυρα-Ανκόνα, που στηρίζονται στην απόφασή [τους] για κοινή τιμολογιακή πολιτική».

ζ) Επί των τηλετυπημάτων της 17ης Ιουλίου 1989 και της 22ας Σεπτεμβρίου 1989

- 39 Πρόκειται, αφενός, για ένα τηλετύπημα το οποίο έστειλε η Στρίντζης στις 17 Ιουλίου 1989 στην ANEK, στην Καραγεώργης στην προσφεύγουσα και στις Μινωικές Γραμμές και, αφετέρου, για ένα τηλετύπημα το οποίο έστειλε η ANEK στις 22 Σεπτεμβρίου 1989 στη Στρίντζης, στην Καραγεώργης, στην προσφεύγουσα και στις Μινωικές Γραμμές, τα οποία αφορούν κυρίως το συμφέρον να τροποποιηθεί κάπως η συμφωνία περί των ναυτολογίων που θα ίσχυαν για το 1990 προκειμένου να μην περιληφθούν τα οχήματα «παντός εδάφους» («jeep») στην κατηγορία 4 (τροχόσπιτα κ.λπ.), αλλά στην κατηγορία των οχημάτων μήκους άνω των 4,25 μέτρων.

40 Από τα έγγραφα αυτά προκύπτει ότι η ANEK θεωρούσε την προσφεύγουσα ως μία από τις εταιρίες που μετείχαν στη σύμπραξη κατά την ημερομηνία αποστολής τους.

41 Έτσι, είναι σαφές ότι οι συντάκτες των εν λόγω εγγράφων πίστευαν τότε ότι υπήρχε συμφωνία επί των ναυτολογίων μεταξύ των «πέντε εταιριών» από τον Ιούλιο του 1987 και ότι η προσφεύγουσα συμμετείχε σ' αυτήν οικειοθελώς. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ομολογεί ότι παρέλαβε τα διάφορα έγγραφα που της απευθύνθηκαν και, επομένως, γώριζε την ύπαρξη του καρτέλ και ότι δεν προέβη σε καμία ενέργεια για να διαλύσει την πλάνη των συντακτών των εγγράφων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα ασμένως τους άφηνε να εννοούν ότι η πεποίθησή τους ήταν βάσιμη. Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει, αφενός, ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο την ύπαρξη συμπράξεως επί των τιμών που έχουν εφαρμογή στις υπηρεσίες roll-on/toll-off πορθμείων μεταξύ Πάτρας και Ανκόνα μεταξύ Ιουλίου του 1987 και Δεκεμβρίου του 1989 και, αφετέρου, ότι τα ανωτέρω εξετασθέντα έγγραφα αρκούν για την απόδειξη της συμμετοχής της προσφεύγουσας στη σύμπραξη αυτή τουλάχιστον μεταξύ Ιουνίου και Δεκεμβρίου 1989.

2) Επί της αποδείξεως της συμμετοχής της προσφεύγουσας στη σύμπραξη πριν από το 1989

42 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή κακώς στηρίχθηκε σε ένα τηλετύπημα της 15ης Μαρτίου 1989 για να αποδείξει τη συμμετοχή της στη σύμπραξη από τον Ιούλιο του 1987, κατά το μέτρο που ο συντάκτης του τηλετυπήματος αυτού δεν ανέγραψε την ταυτότητα ούτε τον αριθμό των «άλλων ενδιαφερομένων» στους οποίους αναφερόταν με τη μνεία περί «όλων των πλοιοκτητών της γραμμής Πάτρα-Ανκόνα» και με τη φράση «η τιμολογιακή πολιτική για το 1988, όπως από κοινού με τους άλλους ενδιαφερόμενους καθορίστηκε, οριστικοποιήθηκε στις 18 Ιουλίου 1987. Αυτή δε είναι και η συνήθης πρακτική».

43 Εντούτοις, κατά το μέτρο που κρίθηκε ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο την ύπαρξη της συμπράξεως στην οποία αναφέρεται το τηλετύπημα αυτό και τη συμμετοχή το 1989 της προσφεύγουσας στην εν λόγω σύμπραξη, συνάγεται ότι η

Επιτροπή μπορούσε, ερμηνεύοντας το έγγραφο αυτό εντός του πλαισίου του και υπό το πρίσμα των λοιπών διαθέσιμων αποδεικτικών στοιχείων, να θεωρήσει ότι η προσφεύγουσα ήταν μια από τις επιχειρήσεις στις οποίες αναφερόταν κατά γενικό τρόπο ο συντάκτης του τηλετύπηματος της 15ης Μαρτίου 1989.

- 44 Η Επιτροπή μπορούσε να κρίνει ότι η γενική αναφορά στους «άλλους ενδιαφερομένους», δηλαδή σε όλους όσους είχαν εμπορικό συμφέρον να καθορίσουν ομοιόμορφες τιμές στην αγορά των υπηρεσιών μεταφοράς roll-on/toll-off πορθμείων μεταξύ της Ελλάδας και της Ιταλίας, περιλαμβάνει την προσφεύγουσα. Μολονότι η επωνυμία της προσφεύγουσας δεν παρατίθεται ρητώς στο τηλετύπημα της 15ης Μαρτίου 1989, είναι αναμφισβήτητο ότι η προσφεύγουσα, κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, περιλαμβανόταν μεταξύ των επιχειρήσεων εκμεταλλεύσεως roll-on/toll-off πορθμείων στη γραμμή Πάτρα-Ανκόνα. Σημειωτέον συναφώς ότι οι επιχειρήσεις τις οποίες αφορούσε η ανωτέρω εξετασθείσα αλληλογραφία διενεργούσαν κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών σχεδόν ολόκληρη τη συγκοινωνία μεταξύ Πάτρας και Ανκόνα, όπως προκύπτει από το σημείο 6 του αιτιολογικού της Αποφάσεως.
- 45 Η προσφεύγουσα δεν παρέσχε εν προκειμένω άλλες αληθοφανείς εξηγήσεις για τα χωρία που παρατίθενται στο τηλετύπημα της 15ης Μαρτίου 1989, ούτε αποδείξεις ή ενδείξεις περί του ότι ο συντάκτης του τηλετύπηματος δεν είχε την προσφεύγουσα υπόψη του όταν αναφερόταν στους πλοιοκτήτες της γραμμής Πάτρα-Ανκόνα και στους άλλους ενδιαφερομένους.
- 46 Υπό τις συνθήκες αυτές, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν είναι παραλήπτρια του τηλετύπηματος της 15ης Μαρτίου 1989 δεν μπορεί να στερήσει κάθε αποδεικτική αξία από το έγγραφο αυτό, διότι η Επιτροπή μπορεί να στηριχθεί, για την απόδειξη της συμπεριφοράς μιας επιχειρήσεως όπως η προσφεύγουσα, στην αλληλογραφία μεταξύ τρίτων (βλ., υπό την έννοια αυτή, προπαρατεθείσα απόφαση *Suiker Unie* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 164). Τέλος, το γεγονός ότι δεν γίνεται μνεία της επωνυμίας μιας επιχειρήσεως σε ένα έγγραφο δεν συνιστά απόδειξη της μη συμμετοχής της σε σύμπραξη, εφόσον η συμμετοχή αυτή αποδεικνύεται ή επιβεβαιώνεται από άλλα έγγραφα και εφόσον αυτή η παράλειψη μνείας δεν μπορεί να προσδώσει διαφορετική έννοια στις έγγραφες αποδείξεις που χρησιμοποίησε η Επιτροπή για να αποδείξει τη συμμετοχή της στη συμφωνία (βλ., υπό την έννοια αυτή, προπαρατεθείσα απόφαση *Cimenteries CBR* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 1390 και 1391).

- 47 Απ' όλα τ' ανωτέρω, συνάγεται ότι η Επιτροπή μπορούσε να κρίνει ότι οι δηλώσεις του συντάκτη του τηλετυπήματος αφορούσαν την προσφεύγουσα, μεταξύ άλλων εταιριών, και, συνεπώς, ότι από τις δηλώσεις αυτές προέκυπταν, αφενός, η ημερομηνία ενάρξεως της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην απαγορευμένη σύμπραξη, τουλάχιστον από τις 18 Ιουλίου 1987, και, αφετέρου, η συμμετοχή της κατά τη διάρκεια ολόκληρου του 1988.
- 48 Τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα για να αμφισβητήσει την αποδεικτική δύναμη των στοιχείων που έλαβε υπόψη εις βάρος της η Επιτροπή δεν μπορούν να γίνουν δεκτά.

3) Εξέταση της επιχειρηματολογίας της προσφεύγουσας

- 49 Πρώτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι όλα τα έγγραφα που η Επιτροπή επικαλέστηκε σχετικά με το έτος 1989 αφορούν στην πραγματικότητα τη μεταφορική περίοδο του έτους 1990, διότι, συνήθως, οι ναυτιλιακές εταιρίες ενημερώνουν για τις νέες τιμές τους συνεχώς τους στο εξωτερικό κατά τη διάρκεια της θερινής περιόδου που προηγείται του έτους ισχύος των νέων τιμών.
- 50 Βεβαίως, η Επιτροπή δεν προσήψε στην προσφεύγουσα ότι μετέσχε, μετά τις 8 Δεκεμβρίου 1989, σε διαπραγματεύσεις πανομοιότυπες με αυτές τις οποίες άρχισαν τα λοιπά μέλη της συμπράξεως τα οποία, κατά τη διάρκεια συνεδριάσεως της 8ης Δεκεμβρίου 1989, στην οποία δεν μετέσχε η προσφεύγουσα, διαπραγματεύθηκαν τη σύναψη νέας συμφωνίας περί τιμών (σημείο 118 του αιτιολογικού της Αποφάσεως). Εντούτοις, διαπιστώνεται ότι, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, η Επιτροπή όντως έκρινε ότι η προσφεύγουσα μετέσχε στον καθορισμό των ναυτολογίων που ίσχυαν κατά το εμπορικό έτος 1990, μολονότι ο εν λόγω καθορισμός πραγματοποιήθηκε κατά τη διάρκεια του 1989. Συνεπώς, η Επιτροπή δεν έκρινε ότι η προσφεύγουσα δεν είχε μετάσχει στις διαπραγματεύσεις για τη σύναψη απαγορευμένων συμφωνιών που αφορούσαν τα ναυτολόγια για το 1990.

51 Η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται το γεγονός ότι τα έγγραφα που ανταλλάχθηκαν το 1989 αφορούσαν κυρίως τον καθορισμό ναυτολογίων για το 1990, προκειμένου να υποστηρίξει ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε την ύπαρξη της συμπράξεως το 1989. Αντιθέτως, ερμηνευόμενα εντός του νοηματικού τους πλαισίου, και αυτά τα ανταλλαγέντα έγγραφα αποδεικνύουν την ύπαρξη της συμπράξεως το 1989, έτος κατά τη διάρκεια του οποίου πραγματοποιήθηκαν οι συζητήσεις επί των εφαρμοστέων το 1990 τιμών. Αρκεί να υπομνησθούν οι προσπάθειες των Μινωικών Γραμμών, στις οποίες αναφέρονται οι παράγραφοι 2 και 3 του από 15 Μαρτίου 1989 τηλετυπήματός τους προς την ANEK, για να την πείσουν να δεχθεί τους όρους της συναφθείσας συμφωνίας για το 1989, προκειμένου να συναχθεί ότι η σύμπραξη υφίστατο το 1989. Έτσι, με τα διάφορα χωρία του σταλέντος στην ANEK τηλετυπήματος διαπιστώνεται η ύπαρξη προτάσεων που με το προηγούμενο τέλεξ της με ημερομηνία 27 Φεβρουαρίου 1989 είχε διατυπώσει: «Αναφερόμαστε βεβαίως στη μη αποδοχή από πλευράς σας των προτάσεών μας των σχετικών με τον καθορισμό κοινής τιμολογιακής πολιτικής στη γραμμή Πάτρα-Ανκόνα και ζητάμε να κατανοήσετε τις [...] θέσεις μας που πρέπει να θεωρηθούν ως απάντηση στις προβαλλόμενες από εσάς απόψεις σύμφωνα με τις οποίες δεν είναι δυνατό ούτε να αποδεχτείτε το ισχύον ναυτολόγιο 1989 φορτηγών οχημάτων [...]». Στα χωρία αυτά γίνεται επίσης μνεία περί ενός «ήδη ισχύοντος ναυτολογίου 1989 για φορτηγά οχήματα». Τα χωρία αυτά εμφαίνουν την ύπαρξη κοινής πολιτικής τιμών όσον αφορά το 1989. Το ίδιο ισχύει για το από 22 Ιουνίου 1989 τηλετύπημα των Μινωικών Γραμμών προς την ANEK, αντίγραφο του οποίου εστάλη στην προσφεύγουσα, στο οποίο ο συντάκτης του επισυνάπτει το εφαρμοστέο ναυτολόγιο από 26 Ιουνίου 1989 για τα φορτηγά. Το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι όλα τα έγγραφα στα οποία αναφέρεται η Επιτροπή ως προς το 1989 αφορούν στην πραγματικότητα τη μεταφορική περίοδο του 1990 πρέπει να απορριφθεί.

52 Επιπλέον και για τους ίδιους λόγους, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ισχυρίζεται ούτε ότι το δεύτερο τηλετύπημα που της εστάλη στις 20 Ιουνίου 1989 από τις Μινωικές Γραμμές έχει οποιαδήποτε σχέση με την πολιτική τιμών για το 1989, αλλά αφορά αποκλειστικώς την πολιτική αυτή για το 1990. Από τη διατύπωση του τηλετυπήματος αυτού προκύπτει ότι, ως προς τα φορτηγά, αυτό αφορά το εφαρμοστέο από 1ης Νοεμβρίου 1989 ναυτολόγιο των φορτηγών οχημάτων.

53 Δεύτερον, η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι το τηλετύπημα που της έστειλαν οι Μινωικές Γραμμές στις 20 Ιουνίου 1989 αφορά αποκλειστικώς το ναυτολόγιο που είχε εφαρμογή στα φορτηγά οχήματα, μια ειδική κατηγορία για την οποία η Επιτροπή δεν έχει περιλάβει την προσφεύγουσα στον κατάλογο των επιχειρήσεων που

έχουν μετάσχει σε συμφωνίες καθορισμού κοινού ναυτολογίου (βλ. το σημείο 144 του αιτιολογικού της Αποφάσεως). Το επιχείρημα αυτό πρέπει επίσης να απορριφθεί, κατά το μέτρο που η προσφεύγουσα ερμήνευσε εσφαλμένως το σημείο 144 του αιτιολογικού της Αποφάσεως, κατά το οποίο:

«Βάσει των ανωτέρω, η Επιτροπή εκτιμά ότι οι εταιρίες Μινωικές Γραμμές, ANEK, Καραγεώργης, Marlines και Στρίντζης συμμετείχαν σε συμφωνία η οποία είναι αντίθετη προς το άρθρο 85 της συνθήκης ΕΚ, καθορίζοντας από κοινού τιμές οι οποίες θα ίσχυαν για τις υπηρεσίες roll-on/roll-off πορθμείων μεταξύ Πάτρας και Ανκόνα. Η Επιτροπή επίσης εκτιμά ότι οι εταιρίες Μινωικές Γραμμές, Anek Lines, Karageorgis Lines, Strintzis Lines, Ventouris Ferries, και Adriatica Navigazione συμφώνησαν σχετικά με τα ναυτολόγια των φορτηγών στη γραμμή Πάτρα-Μπάρι/Μπρίντζι [...].».

- 54 Διευκρινίζεται ότι, αντιθέτως προς όσα προφανώς ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, η παράγραφος αυτή εμφανίζει σαφώς ότι η Επιτροπή θεώρησε ότι η προσφεύγουσα μετέσχε σε παράνομη συμφωνία περί των τιμών που ίσχυαν για όλες τις υπηρεσίες roll-on/roll-off πορθμείων εκτελούντων δρομολόγια στη γραμμή μεταξύ Πάτρας και Ανκόνα, οι οποίες υπηρεσίες περιελάμβαναν τη μεταφορά επιβατών καθώς και επιβατηγών και φορτηγών οχημάτων. Υπό τις συνθήκες αυτές, το γεγονός ότι η Επιτροπή αποφάσισε να περιορίσει την έκταση της συμπεριφοράς που θεωρείται στην Απόφαση ως αποδεδειγμένη, όσον αφορά τη γραμμή από Πάτρα προς Μπάρι και προς Μπρίντζι, μόνο στις υπηρεσίες μεταφοράς φορτηγών οχημάτων ουδόλως μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση τη συνοχή της δραστηριότητάς της για την αναζήτηση αποδεικτικών στοιχείων όσον αφορά την προσαπτόμενη συμπεριφορά ως προς τη γραμμή Πάτρα-Ανκόνα.

- 55 Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ουδέποτε θέλησε να λάβει μέρος σε συζητήσεις περί τιμών με τις άλλες εταιρίες που δραστηριοποιούνται στη γραμμή Πάτρα-Ανκόνα και διατείνεται ότι δεν το έπραξε. Εντούτοις, τα ανωτέρω εξετασθέντα έγγραφα δεν επιτρέπουν τέτοια ερμηνεία. Δεν πρόκειται για μεμονωμένο έγγραφο, αλλά για το σύνολο των εγγράφων που ανταλλάχθηκαν μεταξύ της προ-

σφεύγουσας και των άλλων επιχειρήσεων που εξυπηρετούν τη γραμμή Πάτρα-Ανκόνα, τα οποία εμφάνισαν σαφώς την ύπαρξη μέτρων προκειμένου να επιτευχθεί συμφωνία επί των τιμών των παρεχομένων υπηρεσιών και να τεθεί σε εφαρμογή.

- 56 Ομοίως, τέταρτον, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι ουδέποτε μετέσχε σε συνεδριάσεις ή διαβίβασε οποιοδήποτε έγγραφο αποδεικνύον την εκ μέρους της αποδοχή της συμφωνίας και τη συμμετοχή της σ' αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτό, λαμβανομένης υπόψη της αποδεικτικής αξίας των εγγράφων που έλαβε υπόψη της η Επιτροπή και εξετάστηκαν ανωτέρω. Η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν διαθέτει έγγραφα αποδεικνύοντα ότι αυτή ήλθε σε επαφή με τις λοιπές εμπλεκόμενες επιχειρήσεις για να τους επισημάνει ότι δεχόταν τις απόψεις τους. Εν προκειμένω, τα εις βάρος της έγγραφα αναφέρονται σε σαφώς απαγορευμένες συμφωνίες και συμπεριφορές. Επομένως, μόνον η πραγματική και δημόσια αποστασιοποίηση της προσφεύγουσας από τη συμφωνία, κατόπιν της λήψεως των εν λόγω εγγράφων, θα μπορούσε να την εξαιρέσει από την παράβαση του άρθρου 85 της Συνθήκης. Δεν αμφισβητείται όμως ότι τέτοια αποστασιοποίηση δεν υπήρξε εν προκειμένω. Υπό τις συνθήκες αυτές, το γεγονός και μόνον ότι έλαβε ορισμένα τηλετυπήματα από άλλες εταιρίες, αναφερόμενα σε συμφωνίες περί τιμών, μπορεί να αρκεί προς απόδειξη του ότι η προσφεύγουσα μετέσχε στις συμφωνίες αυτές.

- 57 Η προσφεύγουσα δεν μπορεί επίσης να προβάλλει το ότι, κατά τη διάρκεια των ελέγχων που διενήργησε στους χώρους των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων, η Επιτροπή δεν βρήκε κανένα έγγραφο αποσταλέν από αυτήν, δεδομένου ότι η Επιτροπή μπορεί να στηριχθεί, προς απόδειξη της συμπεριφοράς μιας επιχειρήσεως, στην αλληλογραφία μεταξύ τρίτων (προσπαρατεθείσα απόφαση *Suiker Unie* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 164). Τέλος, το γεγονός ότι τα εις βάρος της έγγραφα δεν βρέθηκαν στους χώρους της προσφεύγουσας δεν θέτει υπό αμφισβήτηση την αποδεικτική αξία των εν λόγω εγγράφων (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Απριλίου 1999, T-305/94 έως T-307/94, T-313/94 έως T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 και T-335/94, *Limburgse Vinyl Maatschappij* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Σύλλογής 1999, σ. II-931, σκέψη 667).

- 58 Πέμπτον, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι αποτελεί πάγια πρακτική όλων των μεταφορικών και εμπορικών εταιριών να ανταλλάσσουν πληροφορίες σχετικά με τις

τιμές ή με τους όρους πωλήσεων και μεταφορών δεν μπορεί να γίνει δεκτό, λαμβανομένης υπόψη της σαφήνειας με την οποία οι συντάκτες των εν λόγω εγγράφων εκφράζονται όσον αφορά το κοινό συμφέρον καθορισμού κοινών ναυτολογίων και ως προς τις λεπτομέρειες εφαρμογής μιας συμφωνίας περί τιμών.

59 Έκτον, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα είναι η μικρότερη από τις πέντε εμπλεκόμενες επιχειρήσεις και ότι παρέχει υπηρεσία μεταφοράς επιβατών αμελητέα σε σύγκριση με αυτή των μεγάλων ανταγωνιστριών εταιριών ουδόλως τροποποιεί το προηγούμενο συμπέρασμα. Το γεγονός ότι η προσφεύγουσα ήταν πάντοτε παραλήπτρια των ανωτέρω εξετασθέντων εγγράφων αποδεικνύει, αντιθέτως, ότι οι λοιπές επιχειρήσεις τη θεωρούσαν ακουόντως σημαντική ανταγωνίστρια και ότι έπρεπε να βεβαιωθούν για τη συμμετοχή της στη σύμπραξη. Από τη νομολογία προκύπτει ότι το γεγονός ότι οι εταίροι της τη θεωρούσαν ως επιχείρηση της οποίας η γνώμη έπρεπε να καταστεί γνωστή προκειμένου να καθορισθεί κοινή θέση αποτελεί στοιχείο ικανό προς απόδειξη της συμμετοχής μιας επιχείρησης σε συμφωνία αντιβαίνουσα στους κανόνες ανταγωνισμού (βλ., υπό την έννοια αυτή, προπαρατεθείσα απόφαση *Tréfileurope κατά Επιτροπής*, σκέψη 84).

60 Έβδομον, το γεγονός ότι ουδέποτε επετράπη στην προσφεύγουσα να συνάψει τέτοιες συμφωνίες από τους πλοιοκτήτες για τους οποίους διαχειριζόταν πλοία δεν μπορεί να αποτελεί στοιχείο ικανό να εμποδίσει την Επιτροπή να εφαρμόσει επ' αυτής το άρθρο 85 της Συνθήκης, εφόσον διαθέτει επαρκείς αποδείξεις περί της συμμετοχής της σε σύμπραξη με τους ανταγωνιστές της. Από τη δικογραφία προκύπτει σαφώς ότι οι λοιπές επιχειρήσεις θεωρούσαν πράγματι την προσφεύγουσα, και όχι τους πλοιοκτήτες των οποίων τα πλοία διαχειριζόταν, ως ανταγωνιστή με τον οποίο έπρεπε να συνάψουν συμφωνία περί των τιμών. Τέλος και εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή ορθώς έκρινε ότι η προσφεύγουσα και οι πλοιοκτήτες των οποίων τα πλοία διαχειριζόταν αποτελούσαν μία και μόνη οικονομική ενότητα από πλευράς εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης. Από τη νομολογία προκύπτει ότι, όταν ένας μεσάζων ασκεί δραστηριότητα προς όφελος του αντιπροσωπευομένου του, μπορεί κατ' αρχήν να λογιστεί ως βοηθητικό όργανο που αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της επιχείρησης του αντιπροσωπευομένου και υποχρεούται να ακολουθεί τις οδηγίες αυτού, αποτελώντας έτσι, μαζί με την επιχείρηση αυτή, εμπορική ενότητα, όπως ο εμπορικός υπάλληλος (προπαρατεθείσα απόφαση *Suiker Unie κ.λπ.*, σκέψη 539).

61 'Ογδοον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι δεν εφάρμοσε τις εν λόγω συμφωνίες κατά το επίμαχο χρονικό διάστημα (1987-1989) και ότι ακολουθούσε εμπορική πολιτική ανεξάρτητη και διαφορετική από εκείνη των λοιπών μεταφορέων, χαρακτηριζόμενη από σημαντικές εκπτώσεις. Ωστόσο, προκειμένου να αποδειχθεί η ύπαρξη συμπτύξεως, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να λαμβάνει υπόψη της τα πραγματικά αποτελέσματα της επίδικης συμφωνίας, εφόσον αυτή έχει ως αντικείμενο την παρεμπόδιση, τον περιορισμό ή τη νόθευση του ανταγωνισμού. Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το γεγονός ότι μια επιχείρηση δεν συμμορφώνεται προς τα αποτελέσματα των συναντήσεων που έχουν αντικείμενο προδήλως αντίθετο προς τον ανταγωνισμό, στις οποίες μετέσχε, ουδόλως μειώνει την ευθύνη της για τη συμμετοχή της στη σύμπραξη, άπαξ αυτή δεν αποστασιοποιήθηκε δημοσίως από το περιεχόμενο των συναντήσεων (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, T-310/94, Gruber + Weber κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1043, σκέψη 130, της 14ης Μαΐου 1998, T-317/94, Weig κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1235, σκέψη 87, και προπαρατεθείσες αποφάσεις Tréfileurope κατά Επιτροπής, σκέψη 85, και Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 1389). Εξάλλου, από τη διογραφία προκύπτει ότι ακόμη και οι εκπτώσεις που χορηγούσε η προσφεύγουσα εντάσσονταν, τουλάχιστον από το 1988, στο πλαίσιο των επιτρεπομένων από τη σύμπραξη παρεκκλίσεων, όπως είχε συμφωνηθεί με τις άλλες εταιρίες. Πράγματι, η σύμπραξη επέτρεπε σε ορισμένες περιπτώσεις περιορισμένες εκπτώσεις επί των εφαρμοστέων τιμών. Έτσι, από την τηλεμοιοτυπία της 12ης Ιουνίου 1989 και από το τηλετύπημα της 20ής Ιουνίου 1989 που οι Μινωικές Γραμμές έστειλαν στην προσφεύγουσα προκύπτει ότι εκπτώσεις οι οποίες μπορούσαν να φθάσουν μέχρι το 10 % ορισμένων συγκεκριμένων ναύλων επιτρέπονταν στο πλαίσιο της συμφωνίας.

62 Τέλος, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να διατυπώνει ένα νέο λόγο ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται ότι, δεδομένου ότι οι ανακοινώσεις της Επιτροπής αναφέρονται στα ελληνικά πορθμεία και δεδομένου ότι αυτή εδρεύει στη Λιβερία, η Απόφαση εκδόθηκε ερήμην της και χωρίς να ακουστεί προηγουμένως και να εκτιμηθούν οι ισχυρισμοί της. Δεδομένου ότι ο λόγος αυτός ακυρώσεως προβλήθηκε μόλις με το υπόμνημα απαντήσεως (βλ. σημείο Γ.1., σ. 1 έως 2), είναι απαράδεκτος, κατά το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Εν πάση περιπτώσει, από το σημείο 119 του αιτιολογικού της Αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη της τον ισχυρισμό αυτόν και τον απέρριψε διευκρινίζοντας ότι δεν ισχυρίστηκε ότι η παράβαση περιορίζεται μόνο στις ελληνικές εταιρίες. Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται το γεγονός ότι δεν είναι ελληνική εταιρία για να υποστηρίξει ότι η Απόφαση, η οποία αναφέρεται στα ελληνικά πορθμεία, δεν την αφορά.

Συμπέρασμα

- 63 Από όλα τα ανωτέρω προκύπτει ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο ότι η προσφεύγουσα μετέσχε σε σύμπραξη επί των τιμών των υπηρεσιών μεταφοράς που έχουν εφαρμογή στα toll-on/toll-off πορθμεία της γραμμής Πάτρα-Αγκόνα μεταξύ της 18ης Ιουλίου 1987 και της 8ης Δεκεμβρίου 1989, όπως επισημαίνεται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της Αποφάσεως.
- 64 Εξάλλου, από όλα τα εξετασθέντα προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να προσάψει στην Επιτροπή ότι δεν αιτιολόγησε επαρκώς την Απόφαση ως προς αυτήν.
- 65 Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 66 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε και η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της προσφεύγουσας στα δικαστικά έξοδα, πρέπει να καταδικασθεί η τελευταία στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής, περιλαμβανομένων των εξόδων στα οποία αυτή υποβλήθηκε κατά τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.

- 2) Η Marlines SA φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και τα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής, περιλαμβανομένων των εξόδων στα οποία υποβλήθηκαν αμφότεροι οι διάδικοι κατά τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων.

Cooke

García-Valdecasas

Lindh

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Δεκεμβρίου 1993.

Ο Γραμματέας

Η Πρόεδρος

H. Jung

P. Lindh

II - 5254

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς	II - 5229
Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων	II - 5233
Νομική εκτίμηση	II - 5234
Επιχειρηματολογία των διαδίκων	II - 5235
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 5236
1) Εξέταση των αποδείξεων που έλαβε υπόψη της η Επιτροπή	II - 5238
α) Επί του τηλετυπήματος της 15ης Μαρτίου 1989 (σημεία 9 έως 12 του αιτιολογικού της Αποφάσεως)	II - 5238
β) Επί της τηλεομοιοτυπίας της 12ης Ιουνίου 1989 (σημείο 14 του αιτιολογικού της Αποφάσεως)	II - 5241
γ) Επί των δύο τηλετυπημάτων της 20ής Ιουνίου 1989 και επί των δύο τηλετυπημάτων της 22ας Ιουνίου 1989	II - 5241
δ) Επί του τηλετυπήματος της 30ής Ιουνίου 1989	II - 5242
ε) Επί του τηλετυπήματος της 6ης Ιουλίου 1989 (σημείο 13 του αιτιολογικού της Αποφάσεως)	II - 5243
στ) Επί του τηλετυπήματος της 14ης Ιουλίου 1989	II - 5244
ζ) Επί των τηλετυπημάτων της 17ης Ιουλίου 1989 και της 22ας Σεπτεμβρίου 1989	II - 5244
2) Επί της αποδείξεως της συμμετοχής της προσφεύγουσας στη σύμπραξη πριν από το 1989	II - 5245
3) Εξέταση της επιχειρηματολογίας της προσφεύγουσας	II - 5247
Συμπέρασμα	II - 5253
Επί των δικαστικών εξόδων	II - 5253